

Tillbaka till 1600-talet

Det är något speciellt med att sommarjobba på Varbergs fästning. Kanske är det den långa yllekjolen som jag har varit farligt nära att snubbla på, kanske är det alla entusiastiska besökare och turister eller också kanske det är alla gånger jag kämpat för att hålla mig för skratt. Vad det än kan vara så är detta en sommar jag sent kommer glömma!

Bilden är tagen av Isak Johansson och speglar en vanlig dag på jobbet. "Det är kläderna som sätter hela stämningen".

På bilden ser ni Alice, Natalia, Love, Amanda, Greta och Jenny.

Efter att ha tränat in manuset för tre helt olika roller, letat fram mina mest gammeldagsaskor (som typiskt nog var vinterskor) och kämpat mig upp för den långa backen upp till Varbergs fästning och Hallands kulturhistoriska museum var jag redo för tre veckor av feriearbete. Som feriearbetare blev jag tilldelad en egen vit särk som tillsammans med en yllekjol, väst, förklädde och huvudbonad skulle bli mina arbetskläder för de närmsta tre veckorna. Vår dramatiserade vandring utspelar sig år 1623 och för ca 400 år sedan var det inte bara kläderna som var annorlunda från idag, utan också språket. Svordomar och ord som "Kolla" och "Okej" skulle vi undvika att använda oss av. Att tilltala någon med "Du" var inte heller tidsenligt.

Det var en annorlunda arbetsplats jag hade hamnat på, inte bara för att jag skulle springa runt och svettas i yllekläder i sommarvärmen eller för att jag dagligen fick se den vackra vyn av vår lilla stad från ovan. Nej det var den speciella samarbetskänslan vi hade. I personalrummet var det sällan tyst och stelt utan alla: feriearbetare, ordinarie sommarpersonal och chef pratade, skrattade och skojade med varandra. Vi peppade upp varandra innan visningarna och gav feedback så att vi hela tiden skulle bli bättre. I en teater är man aldrig starkare än den svagaste länken, glömmet någon sin replik eller att ge ett viktigt tecken så måste man snabbt improvisera fram en lösning för att stötta upp varandra.

Jag trodde att jag skulle tröttna på att spela samma teater dag in och dag ut men ingen dag eller dramatiserad visning var den andra lik. Alla tolkade sina roller olika och när vi var uttråkade ändrade vi någon liten detalj för att roa oss själva. Hur en visning skulle arta sig berodde mycket på besökarna. Vissa var lite blygare och tystare och då var vår uppgift att

få dem engagerade. Andra tog för sig lite mer och ibland kändes det som att de nästan tog över hela showen och vi fick svårt att hålla oss för skratt. Besökarna och turisterna gav oss mycket uppskattning och respons. De flesta ville ha ett foto på soldaten med den stora musköten och den döva pigan så nu lär vi finnas i varje familjs fotoalbum.

När veckorna var slut, kändes det vemodigt. Vi avslutade på topp med riktigt roliga visningar med engagerade besökare och efter det en stor glasstårta. Vi delade med oss av våra bästa minnen till varandra och vi skrattade så vi kiknade. Efter att ha tagit farväl, gick jag och en av mina nyfunna vänner ner för den långa backen som vi sprungit upp och ner för så många gånger i sommar och jag tror vi båda längtade lika mycket efter nästa sommar då vi förhoppningsvis får klä på oss yllekjolen igen och se ut över vår lilla stad från ovan.

Greta Hansson